

ZÁKROK LAPAČKOU

SÉRIA CAROLINA COMETS

TEAGAN HUNTER

ZÁKROK LAPAČKOU

TEAGAN HUNTER

ZELENÝ
KOCÚR

Z anglického originálu Teagan Hunter: Glove Save (Carolina Comets #6)
preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2025 by Ina Nguyenová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Majka Danihelová

Copyright © 2023 GLOVE SAVE by Teagan Hunter
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-45-1
EAN 9788069010451

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Pre všetkých, ktorí to potrebujú počuť...

Ste silní.

Ste dôležití.

Stojíte za to.

1. KAPITOLA

„Vravím ti, pako, to som urobil. Snažil som sa ho oblafnúť, no je príliš dobrý.“

„Potom si to nerobil správne. Ak by si bol presvedčivý, skočil by na to. Opýtaj sa brankára – povie ti to.“

Moe a Larry – nie, beriem späť. To by znamenalo, že ja som Curly a my nie sme Traja hlupáci.

Tweedledee a Tweedledum – *omnoho lepšie* – stíchnu a ja odtrhnem zrak od piva, ktoré už hodinu popíjam. Kalný jantárový nápoj je teplý a mne sa obracia žalúdok pri predstave, ako sa ho snažím dopiť.

Buď je to tým, alebo za to môže ťažoba, ktorú pociťujem od momentu, ako som dotelefonoval s mamou.

Len si spomeniem na náš rozhovor a žalúdok sa mi opäť stiahne.

Hej. To je ono.

„No, pán Perfektný brankár. Chceš niečo dodať?“ opýta sa netrpezlivo Fitz, útočník Carolina Comets.

„Fitz má pravdu, Hayes. Musíš byť presvedčivejší. Aj ja som pustil pár lacných gólov, keď ma dobre obohrali.“

Fitz rozhodí rukami a zreve z plných pľúc. Je to dosť hlasné, aby upútal pozornosť, čo dnes večer skutočne nepotrebujem, takže si stiahnem šiltovku hlbšie do čela.

„Sklapni,“ zasyčím a zamračím sa.

„Čo?“ Pokrčí plecami a obzerá sa okolo. „Nikto si nás nevšíma. Okrem toho sme v Slapshots – dobre vedia, že nám tu majú dať pokoj.“

Zvyčajne je to tak. Tento podnik sa stal útočiskom pre Kométy, no občas je ľuďom jedno, že máme voľno, a prenasledujú nás.

Normálne počas sezóny nepijem, ale nemohol som odmietnuť pozvanie od Fitza a Hayesa. Práve sme ukončili víťaznú šnúru ôsmich zápasov, kde som zaznamenal nie jednu, ale *dve* výhry na nulu.

Je február a my sme ako na koni. Pripadám si nezastaviteľný a nechcem sa toho pocitu vzdať, najmä nie teraz, keď nás čaká séria šiestich domácich zápasov. Na domácom ľade nám to fakt ide.

„No tak, človeče. Uvoľni sa.“ Hayes ma potľapká po pleci. „Sme totálne bohovskí, tak sa bav a prestaň sa na každého mračiť.“

Sklopím oči a pohľadom pristanem na Hayesovej ruke, ktorú mi stále drží na pleci, a môj zachmúrený výraz sa ešte viac prehĺbi. Otočím sa naspäť k nemu s nadvihnutým obočím a nečujne sa pýtam: *To sa ma akože vážne práve dotýkaš?*

Zdvihne obe ruky do vzduchu, akoby sa vzdával. „P-prepáč,“ zamumle.

Stroho prikývnem a nechám to tak. Nie som príliš emocionálny človek, no je to zelenáč, nemá to ako vedieť.

Nedokážem zabudnúť na telefonát s mamou, ktorý mi tesne pred vstupom do baru skazil celý večer.

Vydáva sa.

Opäť.

Alebo by som mal povedať opäť, opäť, *opäť*. Je to jej štvrté manželstvo a ani neviem koľký „vážny vzťah“.

Chcem sa s ňou tešiť. Naozaj chcem, no je to ťažké, keď viem, že sa to skončí rovnakým žiaľom ako všetky predošlé vzťahy.

„Čo sa deje, Greer? Vyzeráš namosúrenejšie než zvyčajne a práve si odohnal zelenáča.“

Zdvihnem zrak a zbadám, že jeho stolička je skutočne prázdna.

Ups.

„Som len unavený,“ poviem mu.

Fitz si ma premeriava prižmúrenými očami a mňa jeho uprený pohľad rozčuľuje. Vie, že klamem.

„Súvisí táto mimoriadna zachmúrenosť s tvojím záhadným telefonátom, než sme sem prišli?“

Povzdychnem si a hodím do seba zvyšok piva. Veď prečo nie? Už aj tak mám náladu naprd. Môžem sa úplne doraziť.

Zvraštím tvár, keď cítim, ako mi teplá tekutina steká dolu krkom. Viem, že niektorým teplé pivo chutí, no ja k nim nepatrím. Mám ho rád ľadové, také studené, až človek potrebuje rukavice, aby si z fľaše vôbec odpil. Ten chlad odráža moje mŕtve, čierne srdce a ja si ho vychutnávam.

„Beriem to ako áno,“ utrúsi Fitz.

Prikývnem. „Volala mi mama.“

„Oh? Ja zbožňujem rozhovory s mojou mamou.“ Poobzerá sa okolo, potom na mňa namieri prstom. „Nieže sa niekto dozvie, že som to povedal alebo že som znel tak prekliato nadšene.“ Odkasle si a vystrie sa.

Pri tom jeho pokuse tváriť sa drsne potláčam úškrn.

„Tiež sa s mamou veľmi rád rozprávam,“ prezradím mu a po tých slovách sa uvoľní. „Bude sa vydávať.“

„Vydávať? Skvelé. To jej gratulujem.“

Posmešne si odfrknem a Fitzovi to neujde.

„Och. Čo sa ti nepáči jej chlap?“

„Netuším. Ešte som sa s ním nestretol.“

Na základe pár krátkych pozdravov cez FaceTime vyzerá David ako milý chlapík, ale to boli aj Archie, Harry a Kenneth, a ani jeden z tých vzťahov nevydržal. Okrem toho som sa už dávno naučil, že si nemám obľúbiť žiadneho maminho priateľa, pretože pravdepodobnosť, že im to vydrží, je mizivá.

„A ona sa teší?“

„Je vo vytržení.“ A to je pravda. Problém je v tom, že zo svadby má *vždy* radosť. Lenže pracovať na vzťahu a udržať ho sa jej až tak nepozdáva.

„Tak kde je problém?“

„Nie je to jej prvá svadba.“ Ani zďaleka nie. „Na poslednej... som sa nesprával práve najukážkovejšie.“

„Vyspal si sa s družičkou, však?“

Zvraštím tvár. „S tromi.“

„Ha?“

„Vyspal som sa s tromi.“

Fitz vyvalí oči. „Súčasne?“

„Nie! Teda, tak trochu. S dvomi z nich áno. S tretou nie. S ňou som sa vyspal na maminej druhej svadbe. Nebola príliš nadšená, keď nás pristihla v trojke, a urobila scénu.“

Fitz na mňa teraz hľadí s otvorenými ústami a ja sa mu ani nedivím. Tiež som bol šokovaný, keď sa dvere do šatníka rozleteli, zatiaľ čo dvojce ústa dráždili môjho vtáka. Už som bol takmer hotový, keď Maggie – alebo to bola Mary? Nepamätám sa – začala jačať a zahнала môj orgazmus.

„Takže toto je tretia svadba tvojej mamy? Do tretice všetko dobré.“

„Štvrtá,“ opravím ho.

„Štvrtá...“ naprázdno prehltnie raz, dvakrát. „No, to je v poriadku. Niekedy to proste nevyjde.“

Šklbne mi perami, keď vidím, ako diplomaticky a opatrne volí slová, aby neurazil mamu alebo mňa.

„A možno sa tentoraz nevyspi s družičkami a neznič mamin veľký deň.“

„V tom je práve ten problém – chce, aby som si na svadbu priviedol partnerku. Asi si myslí, že mi to zabráni vyspať sa so ženami z jej salónu, ktoré tam prídu.“

„Partnerku? Jaj.“

Všetci v tíme dobre vedia, že nie som na vzťahy. Bodka. *Nikdy.*

Preto, aj keď mám svojich spoluhráčov rád, už s nimi netrávim toľko času. Wright a Rhodes sú ženatí, Lowell má prekliate decko – o to rozhodne nestojím – a ešte aj Miller si našiel niekoho, kto miluje tú jeho tupú hlavu. Sledovať ich, ako sa muckajú? Ďakujem, neprosím.

To je dôvod, prečo sa v poslednom čase stretávam s Fitzom. Je slobodný, takže ma nekrmi tými sentimentálnymi zamilovanými kravinami. Prisahám, žalúdok sa mi dvíha už len pri predstave, že musím znášať zaláskované pohľady chalanov. Je to otravné. Čo je vlastne na tej láske také bohovské? Len človeka poblázni, zlomí a utrápi. Ďakujem, neprosím.

„Je to iba jedno rande, nie? Veď sa nejdeš ženiť.“

Natiahne ma a Fitz ma so smiechom búcha po chrbte.

„Nebud' dramatický. Určite to nie je také zlé.“

„Myslíš, že *manželstvo* nie je také zlé?“ Čo je opitý? Alebo som opitý *ja*?

Fitz pokrčí plecami. „Hej. Teda, dofrasa, pozri na ostatných chalanov. Vyzerajú šťastní.“

„To aj mama počas prvého manželstva. Och, aj počas druhého a tretieho. Otec si spravil deti s viacerými ženami, s ktorými mal dlhodobé vzťahy. Len minulý týždeň mi volal, aby mi oznámil, že on a posledná mamička jeho dieťaťa si ,dávajú pauzu'. Túžiš po takom šťastí?“

Fitz spraví grimasu. „Asi nie.“

„Myslel som si.“ Zdvihnem pohár k perám, no sklamane zistím, že je prázdny. Po Fitzových rečiach o manželstve mi ostala v ústach nepríjemná pachuť, až som zabudol na svoje príšerné teplé pivo.

Odsuniem prázdny pohár po pulte pred seba. Z druhého konca baru nakloní barman spýtavo hlavu. *Ešte?*

Naznačím mu, že mám dosť. V najlepšom treba prestať. Dnešný večer je jasný prepadák.

„Dobre, tak sa neponáhľaj do chomúta. Chápem, no jedno rande ťa nezabije, najmä ak je to pre tvoju mamu. Vieš, na koľkých príšerných schôdzkach som bol, lebo to chcela moja mama? Jednu noc zvládneš.“

„Potom si lepší syn než ja. Neprivediem si tam partnerku.“

„Bojíš sa, že si žiadnu nenájdeš?“

Prižmúrim oči, nepáči sa mi jeho nafúkaný úškrn, ktorý sa mu usadil na tvári. Snaží sa ma vyprovokovať a, doriti, funguje to.

Neznášam, že to funguje.

„V pohode si dokážem nájsť partnerku.“

„To si píš,“ vyhlási Hayes a vklzne späť na prázdnu barovú stoličku. „Minulý týždeň si bol prvou hviezdou týždňa v NHL – mohol si si ženy vyberať. Dočerta, stavím sa, že dnes večer tu je minimálne desať dám, ktoré len čakajú na pozvanie k tebe.“ Nakloní hlavu na druhú stranu baru. „Vrátane tých kočiek tam.“

„Nevolaj ich kočky. Znieš ako Miller,“ poznamená Fitz skôr než ja.

„Kočky, ženy – to je jedno. Keď som si bol po drink, počul som, ako nás spomínali. Určite majú záujem. Mohla by to byť zábavná noc.“ Hayes nadvihne obočie.

Pohľadom prebehnem k skupinke, o ktorej hovorí. Niekoľko hodín povaľovania sa v posteli neznie až tak zle. Možno je

to presne to, čo potrebujem, aby som vylepšil tento pokazený večer.

Pri okrúhлом stole sedia štyri ženy. Jedna z nich je blondínka, pozerá týmto smerom a klipká očami, zatiaľ čo si usrkáva z drinku, v ktorom je podľa všetkého viac cukru než alkoholu.

Keď sa naše pohľady stretnú, ďalšia z nich zakloní hlavu. Udríe po pleci ženu vedľa seba, ktorá sa tiež smeje. Vyznieva to nútene a falošne, najmä keď sa obe obzerajú smerom k nám, akoby čakali, že im začneme venovať pozornosť.

A nakoniec tam sedí tmavovláska, na ktorú úplne nevidím, a neobzerá sa ponad plece. V skutočnosti sa opiera lakťom o stôl a pohráva sa so slamkou v pohári. Pôsobí znudene, akoby chcela byť kdekoľvek inde.

Chcem k nej poďísť a opýtať sa jej, kde býva.

„Mám sa im prihovoriť? Mal by som to urobiť, však?“ opýta sa Hayes a už sa dvíha zo stoličky.

Rýchlo sa natiahnem, zdrapím ho zozadu za tričko a opäť posadím.

„Nechaj ich tak, Hayes.“ Silno ho postrčím do ramena, čím mu naznačím, že nežartujem.

„Prečo kazíš všetku zábavu?“

„Pretože dve z tých žien majú na prstoch obrúčky. Ak sa chceš dostať na titulky, nech je to kvôli niečomu, čo si urobil na ľade, a nie mimo neho.“

„Och, dočerta.“ Hayes naprázdno prehltnie. „To som si nevyšmol.“

„Ja áno.“

„Hej, lebo si alergický na záväzky, preto si tie blbosti viac všímaš,“ poznamená Fitz.

Neodporujem, pretože má pravdu.

„Aj tak by sme mali ísť.“ Útočník vstane z barovej stoličky. „Tréner Heller povedal, že tréning nie je povinný, ale spravil

tú vec s obočím, ktorú robí, keď tým myslí, že by nás tam rád videl.“

Hayes zaskučí. „Ale... ale... kočky!“

„Nevolaj ich kočky, Miller junior.“ Fitz pokrúti hlavou a ťahá mladého hráča za ruku. „Ideš, Greer?“

„Hej. Len si odskočím. Stretneme sa vonku.“

„Dobre.“ Odvádza Hayesu od úbohých nič netušiacich žien smerom k dverám.

Zasmejem sa pre seba, keď vidím, ako ofučane ohrnie spodnú peru. *Poondiatí nováčikovia.*

Keď prechádzam barom k toaletám, neudržím sa a pohľadom zablúdím smerom k stolu so ženami, na ktoré upozornil Hayes. Sú sexi, to musím uznať, a zaboriť sa medzi pár stehien znie lepšie, než sa utápať v alkohole.

Ale... mal by som ísť. Bolo by to zodpovedné. Práve teraz sa nám darí a ja to nechcem ohroziť tým, že zostanem pridlho vonku alebo si priveľa vypijem, alebo pre nejakú náhodnú pipku.

Túto sezónu ma nesmie nič rozptyľovať.

Ide nám o pohár a ja ho plánujem získať.

2. KAPITOLA

V momente, keď sa počas prvého ročníka na vysokej objavil na teste ten ružový pásik, ktorý mi oznámil, že som v devätnástich tehotná, som sa zmierila s tým, že sa tá zábavná časť môjho života plná večierkov skončila. Chodenie po kluboch, baroch a randenie už nebolo nič pre mňa. Musela som vychovávať dieťa a Macie mala byť vždy na prvom mieste.

Asi som však nerátala s tým, že to dieťa tak príšerne rýchlo vyrastie alebo že bude chcieť tráviť čas so svojou tetou a nie mamou. Odkedy je desaťročná taká samostatná?

Takže, keď mi zavolała Bianca Macbethová, matka z dcérinej školy, a pozvala ma na babský večer, nemala som dôvod odmietnuť. Vlastne to znelo celkom zábavne. Vyraziť si s ďalšími mamičkami na pár drinkov? To už hej! Presne to som potrebovala.

No teraz, keď som tu a sedím pri bare obklopená ženami, s ktorými by som *mala* tráviť čas, je mi mizerne a omnoho radšej by som sedela doma na gauči a s dieťaťom sledovala film od Disneyho. Teda, pravdepodobne by sme namiesto

filmu mali pustený hokejový zápas, pretože je tým športom posadnutá.

Nerada to vravím, ale... *nudím sa*.

Nezaujíma ma nápoj, z ktorého si už polhodinu usrkávam, ani hudba duniaca z reproduktorov. Dofrasa, jediná vec, ktorá ma naozaj zaujala, je televízor visiaci nad Biancinou hlavou, v ktorom beží zhrnutie včerašieho zápasu Carolina Comets. Za to môže Macie, pretože hokej ma nikdy nezaujímal, kým sa ním nestala priam posadnutá. Teraz sa zdá, že sa mu nedokážem vyhnúť. Dokonca aj moja mladšia sestra Scout sa zaujíma o hokej, keďže chodí s hráčom nášho miestneho tímu. Nikdy som si ani nepredstavovala, že môj život bude s tým športom taký prepletený.

Asi preto ma debata medzi Biancou a ostatnými mamičkami absolútne nezaujíma. Už desať minút rozprávajú o troch hráčoch Komét, ktorí sedia na opačnej strane baru, ja však nie som taká fascinovaná ich hviezdou slávou ako ony.

Ani sa nezmieňujem o tom, že by nemali tak provokatívne žmurkať a tísnuť si prsia hore, keďže dve sú vydaté a jedna je v dlhodobom vzťahu. Je to ich vec, mňa do toho nič.

Navyše nechcem mútiť vody s jedinými mamičkami, ktoré boli také milé, že ma pozvali von. Tvrdiť, že je náročné nadviazať priateľstvá s ostatnými matkami, by bolo až príliš mierne. Majú vytvorené skupinky a klebety o mojom skrachovanom manželstve sa dávno rozniesli. Je ťažké zmeniť ich názor na mňa, keď si ho podľa všetkého už utvorili.

„Vážne, je *taký* sexi. Strašne mu chcem obliznúť bradu. Ja – božemôj! Pozerá sa sem!“ zasyčí Bianca a prehrabne si prstami končeky vlasov.

„Nikdy v živote by som si nepomyslela, že chlap bez predného zuba bude taký rozkošný, ale, *panebože*, z Fitzgeralda sa mi podlamujú kolená.“

Keď začujem komentár ďalšej mamičky Denise, neubránim sa úškrnu, lebo Fitzgerald *je* rozkošný, najmä bez zuba. A náhodou je to ten najmilší chlap na svete. Tichý a slušný. Vždy sa teším, keď sa zastaví pri sestrinom stánku so šiškami.

To však nepoviem. Nemám záujem rozhlasovať, že sa poznám s hráčmi, po ktorých pokukujú. Momentálne nie som v centre pozornosti a bola by som rada, keby to tak aj zostalo.

Dievčatá sa ďalej chichocú a zízajú na hráčov. Jeden z nich určite vstal, pretože Bianca ho sleduje pohľadom a prisahám, obľubuje si pery. Chce sa mi smiať, no neurobím to.

Kiežby poznali hráčov tak ako ja. Sú presne ako všetci ostatní a nie je dôvod si ich idealizovať. Niektorí sú milí – ako Smith, Miller a Fitzgerald – a niektorí sú vyložene kreténi ako Greer, nevrlý brankár, ktorý nie je nikdy milý, dokonca ani k Macie.

„Tak, Stevie, počula som...“ V duchu zastonám, keď Bianca upriami svoj ultrabiely úsmev na mňa. „Vážne chodí tvoja sestra s hráčom Komét?“

Dokelu. Toľko k snahe utajiť túto časť môjho života.

„Áno. S Gradym Millerom.“

„Miller?!“ Denise si ovieva tvár. „Bože, ten chlap je *hrozne* sexi. Rozpaľuje ma na všetkých správnych miestach.“

Je mi neprijemné počúvať také reči o sestrinom priateľovi. Netuším, ako to Scout každý deň zvláda, a viem, že sa s tým pravidelne stretáva, lebo to vidím na jej účtoch na sociálnych sieťach. Toľkí ľudia jej vyčítajú, že uzavrela zmluvu na knihu len vďaka svojmu „slávnomu frajerovi hokejistovi“, a je to úplná blbosť. Keby len videli, čo som za tie roky videla ja. Prežila si náročné obdobie. Viem, ako tvrdo pracovala, aby sa dostala tam, kde je teraz, takže ma ich komentáre rozčuľujú rovnako ako ten od Denise.

„Ako ho vlastne spoznala?“

„No, vlastní Scout's Sweets. Je to...“

„Ten chutný malý stánok so šíškami, však?“ preruší ma Bianca.

Nasilu sa usmejem. „Áno, presne tak. Niektorí hráči sa tam občas zastavia.“

Podľa mňa niekedy až príliš často. *Najmä* Greer. Mohla by som prežiť zvyšok života bez toho, aby som ho opäť stretla, a stále by mi to nestačilo.

Je to pravdepodobne ten najkrajší muž, akého som kedy videla? Áno.

Zmierňuje to skutočnosť, že je to obrovský kretén? Ani trochu.

„A čo Fitzgerald?“

„Hmm?“ opýtam sa.

„Chodí tam Fitzgerald? Lebo ak áno, možno tam musím zájsť.“

„Kerry! Nepýtaj sa to. Nič nás do toho nie je,“ zahriakne ju Bianca, no aj tak zabľúdi pohľadom ku mne, akoby čakala, že mi to nebude prekážať a vyklopím im všetky tajomstvá o hráčoch.

Neurobím to.

„Vlastne už...“

„Zdravím, dámy,“ ozve sa hlboký hlas a celá naša skupina zmĺkne.

Otočím sa a zbadám, že na konci stola stojí cudzinec s pohárom čohosi hnedého v ruke. Je vysoký, má tmavé blond vlasy a červené líca. Zaváňa alkoholom a som si istá, že nepochádza z jeho pohára. Ale z neho.

Letmo zaletím pohľadom k ostatným ženám a zdá sa, že žiadnej z nich neprekáža, že nám prerušil večer. Vlastne Denise sa narovná a Bianca mu venuje úškrn, akoby sa už nevedela dočkať, kedy doňho zaborí pazúry. Aj Kerry zaujal.

„Ahoj,“ zadychčí Bianca.

„Nechcete spoločnosť, dámy?“

Než ktorákoľvek z nás stihne vôbec odpovedať – pretože ja by som povedala rózne *nie* –, posadí sa.

Priamo vedľa mňa.

Odsuniem sa od neho tak nenápadne, ako je to len možné.

Venuje mi úsmev a mne sa podarí odplatiť mu ho nadvihnutím kútikov. Niečo na ňom sa mi nepáči, niečím ma znervózňuje, len to nedokážem presne definovať. Ostatným dievčatám podľa všetkého neprekáža, usmievajú sa a flirtujú. Možno si to namýšľam.

V mojom zornom poli sa zrazu objaví ruka a ja prekvapene podskočím.

„Hej, pokoj, zlatko. Iba som ťa chcel pozdraviť.“

Zdvihnem zrak a vidím, ako sa na mňa vyškiera. Predpokladám, že to malo pôsobiť sladko, koketne alebo niečo podobné. Lenže to tak nevyzerá. Je mi to nesmierne nepríjemné.

Odsuniem sa od neho ďalej. Neunikne mu to.

Vlastne sa zasmieja a nakloní sa ku mne. „Hráš sa na nedostupnú, čo? To mi vôbec nevaďí. Mám rád dobrý lov.“ Žmurkne a mne sa chce vracať. „Som Kyle.“

Vtom mi to dôjde.

Michael.

Podobá sa na môjho exmanžela. Jeho dokonale učesané vlasy, hlúpa polokošeľa, tie príšerné kaki nohavice – dokonca aj rumenec na jeho lícach mi pripomína bývalého, ktorý miloval fľašu whisky viac než Macie alebo mňa.

Michael bol opilec a kretén. Tento chlap na mňa pôsobí úplne rovnako a naozaj, naozaj túžim byť niekde inde. Dlane sa mi potia a tlkot môjho srdca sa zrýchľuje.

Chcem byť doma. Chcem byť doma. Chcem byť doma.

Dofrasa. Neľukla som pätami o seba.

„Odskočím si na toaletu. Prepáčte.“

Vyskočím zo stoličky a vzdialim sa od stola tak rýchlo, ako ešte nikdy. Predieram sa barom a prejdem chodbou. Nena-

padlo by mi, že barové toalety by mohli byť pre mňa útočiskom, no presne tak to cítim, keď rozrazím dvere a opäť sa môžem voľne nadýchnuť.

Keď sa zatvoria, opriem sa o ne chrbtom a lapám po dychu.

Neviem, koľko času uplynie, kým sa mi upokojí dýchanie, no hneď ako sa ustáli aj moje splašené srdce, zaplaví ma pocit hanby. Takto som sa necítila od tej noci, keď som konečne odišla od bývalého. Ani vtedy sa mi to nepáčilo a teraz sa mi to páči ešte menej. Nenávidím, že má na mňa stále taký vplyv.

Nechcem, aby to tak bolo. Som silnejšia ako toto – silnejšia ako *on*.

Odtlačím sa od dverí, otrasiem sa a zamierim do kabínky. V skutočnosti som nepotrebovala cikať, ale už keď som tu, využijem to.

Neponáhľam sa, precízne si skladám toaletný papier namiesto toho, aby som ho len zmotala. Trikrát si umyjem ruky, robím všetko, aby som tu pobudla čo najdlhšie a nemusela som stráviť ďalšiu sekundu pri stole s vtieravým cudzincom, ktorý mi tak veľmi pripomína bývalého, až mi z toho behá mráz po chrbte. Keď vyčerpám všetky možnosti, zhlboka sa nadýchnem a otvorím dvere.

Spravím dva kroky na chodbu, keď svoje rozhodnutie oľutujem.

Dopadne na mňa tmavý tieň a ja ani nemusím zdvihnúť zrak, aby som videla, kto to je. Cítim ho.

„Tu si, zlatko. Už som si myslel, že si mi ušla.“

V momente je v mojom osobnom priestore, tlačí ma k stene a pokúša sa položiť mi ruky na pás.

„Nedotýkaj sa ma.“

Neznášam, ako zadychčane zniem, neznášam strach, ktorý sa ma zmocňuje. Ten istý strach ma ochromil namiesto toho, aby som utiekla.

„Och, no tak. To nemyslíš vážne.“ Určite si myslí, že je očarujúci, ale nie je. „Rád by som si ťa dnes večer odviezol domov.“

„Nie.“

Rozosmeje sa, opäť sa po mne natiahne a ja robím všetko pre to, aby som sa jeho dotyku vyhla. Ako je možné, že to nikto nevidí? Prečo mi nikto nepomôže?

„Prestaň, prosím.“

Nasleduje ďalší smiech, z ktorého sa mi obracia žalúdok.

„Povedala som *nie*.“

Pevne zavriem oči, keď sa ku mne nakloní, odvrátim od neho tvár, takže ak ma pobožká, nebude to na ústa. Chcem vracať. Chcem kričať. Chcem utekať.

Nič z toho sa však nestane. Namiesto toho ma ovalí závan chladného vzduchu a ja sa môžem znovu nadýchnuť. Počujem vrčanie, niekto rozpráva a padne pár nadávok.

Prisahám, je mi fuk, kto je mojím záchrancom, dostane za to odo mňa poriadne veľkú pusu.

Keď konečne pomaly otvorím oči, preklínam samu seba za ten sľub, pretože viem veľmi dobre, na koho sa dívam, a to posledné, čo chcem urobiť, je bozkať ho.

Greer.